

Sygn. akt II Ka 301/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiaślak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2016 r.

sprawy **M. W. (1)**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 28 stycznia 2016 r. sygn. akt II W 93/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uznaje obwinionego M. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za ten czyn na podstawie art. 86§1 kw wymierza mu grzywnę w kwocie 100 zł; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 zł tytułem opłaty za II instancję oraz zwalnia go od uiszczania wydatków postępowania odwoławczego, stwierdzając że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 301/16

UZASADNIENIE

M. W. (2) został obwiniony o to, że w dniu 17 września 2014 roku ok. godz. 09:50 w miejscowości S. ul. (...), kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości jazdy do warunków drogowych wskutek czego doprowadził do kolizji z poprzedzającym go pojazdem marki H. o nr rej. (...), po czym oddalił się z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. II W 93/15:

I. obwinionego **M. W. (1)** uznał za winnego tego, że w dniu 17 września 2014 roku w miejscowości S., powiat (...), kierując po drogach publicznych pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że utrudniał ruch E. W. – kierującej pojazdem marki H. o nr rej. (...), zbliżając się do niego oraz wyprzedzając ten pojazd i podejmując nieuzasadnione hamowanie zmuszał kierującą do zjeżdżania w kierunku pobocza w celu zatrzymania, a także nie dostosował prędkości jazdy do warunków drogowych wskutek

czego doprowadził do kolizji z pojazdem uprzednio zatrzymanym przez E. W., tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję z art. 86 § 1 kw i za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 (stu) złotych;

II. zwolnił obwinionego M. W. (1) od uiszczenia opłaty oraz zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca obwinionego, zaskarżając go w całości. Powołując się na art. 425 § 1, 2 i 3 kpk i art. 438 kpk w zw. z art. 109 kpw, wyrokowi temu zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 14 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw oraz art. 57 § 2 pkt 2 kpw, polegające na naruszeniu zasady skargowości i przypisaniu przez Sąd M. W. (1), kierującemu pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), popełnienie wykroczenia spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, poprzez utrudnianie ruchu E. W., kierującej innym samochodem, przez zbliżanie się do jej pojazdu, wyprzedzanie go i podejmowanie nieuzasadnionego hamowania i w ten sposób zmuszanie jej do zjeżdżania w kierunku pobocza w celu zatrzymania, a także nie dostosowaniu prędkości jazdy do warunków drogowych, wskutek czego doprowadził do kolizji z pojazdem E. W., podczas, gdy oskarżyciel zarzucił obwinionemu tylko spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niedostosowanie prędkości jazdy do warunków drogowych, wskutek czego doprowadził on do kolizji z poprzedzającym go pojazdem marki H. kierowanym przez E. W.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że M. W. (1) spowodował swoim zachowaniem zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym z powodu niedostosowania prędkości do warunków drogowych, w momencie zetknięcia się jego pojazdu z zatrzymanym samochodem kierowanym przez E. W., podczas, gdy minimalna, niemal zerowa prędkość M. oraz ledwie śladowa skala uszkodzeń w obu pojazdach, wskazywały obiektywnie, iż nie mogło istnieć jakiegokolwiek zagrożenie dla bezpieczeństwa osób znajdujących się w samochodzie H..

W następstwie tak sformułowanych zarzutów obrońca obwinionego wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie M. W. (1) od stawianego mu zarzutu.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca obwinionego poparł apelację i wniósł o uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się jedynie o tyle skuteczna, o ile doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu reformatoryjnym Sądu Odwoławczego.

Na wstępie wskazać należy, iż jakiegokolwiek wątpliwości Sądu II instancji nie budzi to, iż obwiniony swoim zachowaniem opisanym w treści zarzutu z wniosku o ukaranie wypełnił znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, powodując zagrożenie w ruchu lądowym. Niemniej jednak, zaskarżony wyrok wymagał korekty z przyczyn, jakie zostaną wskazane w niniejszych rozważaniach. Z uwagi na szerszy zakres pierwszego z zarzutów, za celowe uznano odniesienie się do skargi apelacyjnej w odmiennej kolejności w stosunku do poniesionych w niej uchybień.

Jeżeli chodzi o poprawność dokonanych ustaleń faktycznych, stwierdzenia wymaga, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, dokładny i prawidłowy. Ocena całokształtu materiału dowodowego również została dokonana kompleksowo i szczegółowo, nie zawierała luk natury faktycznej lub logicznej. Została ona konsekwentnie oparta na przesłankach płynących z art. 7 kpk, kształtujących zasadę swobodnej, sędziowskiej oceny dowodów, który to przepis na mocy art. 8 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia.

Co charakterystyczne, obrońca obwinionego w odniesieniu do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie neguje w ogóle tego, iż obwiniony był sprawcą kolizji. Kwestionuje on jedynie ustalenie Sądu I instancji co do tego, że spowodował on zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Z całą stanowczością podkreślić jednak należy, iż wyczerpanie przez obwinionego tegoż znamienia i co za tym idzie prawidłowość jego ustalenia przez Sąd Rejonowy.

W okolicznościach tej sprawy nie budzi jakichkolwiek wątpliwości Sądu Okręgowego. Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw nie jest wystąpienie materialnych, negatywnych skutków w postaci obrażeń ciała innych uczestników ruchu drogowego i znaczących uszkodzeń innych pojazdów. Czyn penalizowany przez art. 86 § 1 kw jest bowiem przestępstwem z narażenia i wystarczającym jest już samo zaistnienie takiego zagrożenia, które mogło spowodować ujemne skutki w ruchu drogowym. Zdaniem Sądu Odwoławczego takie zagrożenie niewątpliwie zaistniało, mimo niewielkiej siły uderzenia. Świadczą o tym chociażby uszkodzenia samochodu H. oraz fakt, że znajdujące się w tym pojeździe osoby nie tylko poczuły siłę uderzenia, ale także w jej wyniku przemieściły się w obrębie foteli.

Z powyższych względów, zgodne z doświadczeniem życiowym, ustalenie Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, iż obwiniony swoim zachowaniem, doprowadzając celowo do kolizji pojazdów, spowodował zagrożenie w ruchu lądowym, spotkało się z aprobatą Sądu Okręgowego, a zarzut obrońcy w tym zakresie oceniono jako chybiony.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu, tj. obrazy art. 14 § 1 kpk w zw. art. 8 kpw, przyznać należy, iż w realiach tej sprawy nie sposób odmówić mu trafności.

Granice oskarżenia zostają utrzymane dopóki, jak długo w miejsce czynu zarzuconego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego), można przypisać obwinionemu czyn - nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną - ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka, które stały się podstawą poddania we wniosku o ukaranie przejawów jego działalności wartościowaniu i ocenie z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, elementami składowymi ułatwiającymi określenie ram tożsamości „zdarzenia historycznego” są: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność podmiotów obwinionych o udział w zdarzeniu, identyczność podmiotów pokrzywdzonych, a wreszcie tożsamość czasu i miejsca zdarzenia, zaś w wypadku odmiennego niż we wniosku o ukaranie określenia tej daty i miejsca, analiza strony podmiotowej i przedmiotowej czynu w kontekście związku przyczynowego pomiędzy ustalonym zachowaniem osoby obwinionej i wynikającego z tego zachowania skutkiem takiego działania bądź zaniechania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 września 2006 r., sygn. IV KK 194/06, OSNwSK 2006, poz. 1663, LEX nr 294949).

Stwierdzenia w tym miejscu wymaga, iż Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim zmieniając w szerokim zakresie opis czynu przypisanego obwinionemu w zaskarżonym wyroku w stosunku do zarzutu przedstawionego M. W. (1) we wniosku o ukaranie, nie sprostął opisanym powyżej wymogom co do tożsamości ram zdarzenia, naruszając tym samym zasadę skargowości i treść art. 14 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw. Uchybienie to, chociaż nie miało wpływu na prawidłowość i słusność uznania, iż M. W. (1) popełnił zarzucany mu czyn z art. 86 § 1 kw, implikowało konieczność korekty pierwszoinstancyjnego orzeczenia.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż zarzut przedstawiony obwinionemu we wniosku o ukaranie dotyczył jedynie zdarzenia polegającego na kolizji pojazdów na ulicy przy posesji mieszczącej się przy ul. (...), zaś opis czynu przypisanego obwinionemu w zaskarżonym wyroku dotyczy - poza w/w kolizją - także innych manewrów i zachowań, jakie podejmować miał obwiniony na drodze publicznej, przed zjechaniem samochodem w boczną uliczkę obok w/w posesji.

Okoliczność ta powoduje, iż niezachowana została tożsamość czasu (opis czynu w zaskarżonym wyroku obejmuje o wiele dłuższy czasookres) i miejsca zdarzenia (będzie to zarówno ulica boczna przy posesji ul. (...)) w miejscowości K., jak i drogi publiczne w tej miejscowości). Szerszy jest także sam zespół zachowań obwinionego, wyczerpujących znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, obejmujący czynności polegające m.in. na utrudnianiu ruchu i zmuszaniu do hamowania innego pojazdu, kierowanego przez E. W., ale także szerszy jest krąg podmiotów, narażonych na niebezpieczeństwo w wyniku zachowania M. W. (1) na drodze publicznej, gdzie ruch pozostawał przecież dosyć natężony i poruszało się wiele pojazdów.

Z tych względów, przy jednoczesnym wymogu zachowania granic oskarżenia oraz braku jakichkolwiek wątpliwości co do tego, iż obwiniony swoim zachowaniem opisanym w zarzucie wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uznał obwinionego M. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za ten czyn na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 zł.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 zł tytułem opłaty oraz zwalniając go od uiszczenia pozostałych wydatków postępowania. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają względy słuszności, związane z zasadnością skargi apelacyjnej, w wyniku której doszło do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.